

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 484/2019
09.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Јовице Мијаљевића и Наташе Мијаљевић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, ПУ Нови Пазар, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 2501/18 од 08.11.2018. године, на седници одржаној 09.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 2501/18 од 08.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 2501/18 од 08.11.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 2501/18 од 08.11.2018. године, тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужена на исплату разлике основне плате и додатка на плату за рад у сменама тужиоцу и то појединачни износи са законском затезном каматом почев од првог у месецу за претходни месец, па до исплате, све на начин како је то ближе одређено у овом ставу изреке. Такође, преиначена је и одлука о трошковима и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавило тужилац из свих законом прописаних ревизијских разлога са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП, нити је пред другостепеним судом учињена повреда поступка из члана 374. став 1. ЗПП на коју се у ревизији указује.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилац је запослен код тужене као полицијски службеник и у спорном периоду радио је у сменама. Према налазу вештака, утврђено је да је увећање зараде за сменски рад тужиоца вредновано кроз коефицијент 0,145 од основице, да такво увећање не одговара увећању плате од 28,6%, те да разлика између исплаћене и припадајуће увећане плате у спорном периоду за тужиоца је 121.167,34 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, налазећи да тужена није тужиоцу коефицијент за сменски рад утврдила уз правилну примену одредбе члана 147а Закона о полицији, те да се увећање по основу рада у сменама у проценту од 28,6%, не може применити само на запослене који сменски рад обављају повремено, како је то регулисано Законом о полицији и Посебним колективним уговором, јер би у том случају запослени који у континуитету обављају рад у сменама били доведени у неравноправан положај, што је супротно члану 23. став 2. Универзалне декларације о људским правима и члану 104. Закона о раду.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком, другостепени суд правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у целости, основано налазећи да тужилац нема право на исплату разлике увећане зараде по основу сменског рада, обрачунате уз увећање од 28,6 % од основне плате, имајући у виду да му је сменски рад, у складу са одредбом члана 147а Закона о полицији и одредбама Правилника о платама запослених у МУП-у, већ вреднован кроз додатни коефицијент који је интегрисан у укупан коефицијент за обрачун и исплату плате.

Наиме, 08.12.2011. године ступио је на снагу Закон о изменама и допунама Закона о полицији („Сл. гласник РС“ бр.92/11) којим су измењене одредб(е Закона о полицији („Сл. гласник РС“ бр.101/05, ... 92/11 и 64/15) а које су биле на снази и у спорном периоду), тако што је, између осталих, додата и одредба члана 147а), којом су одређени случајеви у којима запослени имају право на додатак на плату. Тачком 3. овог члана, одређено је да право на овај додаток имају и запослени за рад у смени, у висини 28,6% од основне плате, али само ако раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Наведена законска одредба је јасна и има императиван карактер, па Врховни касациони суд налази да правилно другостепени суд закључује да право на увећање од 28,6% од основне плате имају само запослени који немају континуирани рад у сменама, већ у сменама раде само повремено. Њима се ово увећање плате обрачунава за сваки сат рада у смени, управо из разлога што им овај додаток није узет у обзир приликом вредновања послова радног места, због чега није урачунат ни у укупни коефицијент за обрачун плате. Насупрот њима, запосленима код тужене, који у континуитету раде у сменама, у укупан коефицијент за обрачун и исплату плате већ је интегрисан и коефицијент за рад у сменама, у висини од 0,145, због чега нема услова и за увећање од 28,6% по истом основу.

Нередовност у раду на неким радним местима код тужене, представља стални услов рада, што је тим запосленима вредновано кроз коефицијент за обрачун плате, док на неким местима то није стални услов рада, већ се уводи повремено, што значи да ни запослени на тим радним местима нису у истом

положају. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да се ревизијом неосновано указује да су тужиља, као и остали запослени којима је рад у сменама редован начин рада, стављени у неравноправан положај у односу на запослене који у сменама раде повремено, јер они нису у истој ситуацији нити у истом положају, како по начину рада, тако ни у погледу начина одређивању укупног коефицијента за обрачун плате, па се у таквој ситуацији не може говорити о повреди права запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности коју остварују код истог послодавца, јер им ни рад односно начин рада није исти.

Супротно наводима ревизије, Врховни касациони суд налази да тужиоцу није повређено ни право из члана 8. став 2. Закона о раду, по коме се општим актом могу утврдити већа права и повољнији услови рада од утврђених законом. Ово из разлога што је примена одредбе члана 27. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, која предвиђа увећање од 26% за рад у сменама, на основу члана 88. став 2. истог Колективног уговора, одложена и условљена изменом одредбе члана 147. Закона о полицији и ребалансом буџета за 2011. годину, а што је и учињено доношењем Закона о изменама и допунама Закона о полицији, којом је унета одредба члана 147а, која регулише додатак на плату по основу рада у сменама на напред наведени начин.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд је нашао да је побијана одлука донета уз правилну примену материјалног права, па је применом члана 414. став 1. ЗПП одбио ревизију тужиоца, као неосновану, односно одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић